

фатално покосени от реалии като *жена* и *плът*, то стихотворението „Ще бъдеш в бяло“ гради внушенията си в обратна посока – то сякаш поема от нищото, от руините на личността към създанието на *храм* и *свят*. В „Подир сенките на облаците“ разполовяването на символистичния мотив *храм*, изглежда, е съзнателно търсен контрапункт⁶² (нека не забравяме, че този символ императивно е изиздан в „Песен на песента ми“, т.е. в началото на херметичните (?) „Безсънници“, но на практика журналният цикъл „Признания“ притежава сходна начално-финална антитетичност, каквато се наблюдава у Яворов в периода 1905–1906 г.).

От „Нирвана“ до „В часа на синята мъгла“ (поредния *текст-граница*) разстоянието значително се скъсява или – силно намалява цикличната текстовост, която трябва да се преодолее. В този отрязък от „Прозрения“ са разположени „трескавите и сухи стихотворения“ от Нанси и цикълът „Майски вечери“, изобщо все творби от 1907 г. Вторият, двойно по-малък, вътрешен миницикл набелязва възможните аспекти на *нирванното*. В този смисъл най-репрезентативни са „Нирвана“, „Тома“, „По-близо до заход“, „Към брега“, „Майска вечер“, „Недейте я разбужда“. Тук обаче се намират и дисонансно звучащите спрямо *нирванното* текстове „Духът на възделението“, „Маска“, „Да славим пролетта“. Без да спираме вниманието си върху изключително интересните релации, върху дискурсивните „пропадания“ във втория миницикл, ще отбележим единствено особено важната позиция на „В часа на синята мъгла“. В „Прозрения“ творбата е с отчетливо средишна стойност и разполовява дискурса поне в три аспекта: 1) в пределно личен план изразява не само сбъдването на съня (евтаназия и нирвана), но и неговата неотменност; 2) стихотворението едновременно изчерпва *нирванната* проблематика и задава ново, по-високо стъпало на антинирванното възприемане, на *безсънието* – ретроспективно (играта на децата въвн) и проспективно (проглеждането на Аза за реалии,